

“Regelarm werken leert je anders kijken.”

Eva van de Brink werkt al 13,5 jaar in de zorg in Otterlo. De overgang naar regelarm werken in woonzorghuis Eureka heeft zij vanaf de start meegemaakt. Met haar team is Eva inmiddels een kleine drie jaar bezig met het experiment Regelarme Zorg. De ervaringen zijn positief.

Eva erkent dat de hechtheid van het team hier ook aan bijdraagt: “Iedereen staat open voor de nieuwe manier van werken. We bespreken wekelijks de stand van zaken met elkaar. Regelarm werken hebben we met kleine stappen ingevoerd. Eerst is er een cyclisch rooster gemaakt. Iedereen kreeg vaste diensten en weet nu bij wijze van spreken het rooster al voor volgend jaar. Die zekerheid wordt in ons team als zeer prettig ervaren. De bewoners van Eureka zien als gevolg daarvan veel dezelfde gezichten. Al kennen de bewoners ons natuurlijk ook goed omdat je ze in de gang tegen komt.”

Op de vraag wat anders is aan regelarm werken, legt Eva uit: “Je kijkt anders naar de zorgsituatie van een bewoner. Eerder kwam je bij binnen om steunkousen aan te trekken en je ging weer weg. Je leert breder te kijken en de vraag achter de vraag te zoeken. Nu ga je naar de bewoner toe en vraagt: Wat heeft u nodig om zelfstandiger te worden, wat zou u willen? We merken dat bewoners hier positief op reageren en zelf meedenken hoe ze hun zelfredzaamheid kunnen

vergroten. Er wordt door ons ook meer gekeken naar de omgeving. Zo wordt familie vaker gevraagd om te helpen waar mogelijk. De zorg wordt daardoor ook leuker: familie gaat meeschrijven aan de rapportage en je krijgt korte lijntjes met de omgeving van de bewoner.”

Eva ontkent niet dat er ook wel eens anders wordt gereageerd. “Zo opperden we bij een meneer dat hij eens kon proberen om zichzelf te wassen. Dan wordt gezegd: “Ik heb toch recht op zorg? Ik heb mijn hele leven al gewerkt. Ik ben hier komen wonen zodat jullie me kunnen helpen.” Zo werd er bij ons ook altijd gewerkt. We maken nu nog wel eens grapjes over het betuttelende karakter van eerder. Dan belde er een bewoner dat er een theedoek schuin hing, of we die even recht konden hangen. Dit gebeurde echt! Wij deden hier echt alles in huis. Met nieuwe bewoners is het makkelijker, al is het soms wel aftasten hoe je het gesprek begint. Medewerkers oefenen met elkaar hoe ze dat gesprek aangaan. Je wilt mensen niet het gevoel geven dat ze alles zelf moeten doen, want dat is niet zo.”

In het zorgplan is te lezen hoeveel verzorgende en verpleegkundige zorg geboden wordt.

In het zorgplan is te lezen op welke wijze het zorgteam helpt het resultaat te behalen.

In het zorgplan is te lezen op welke data de afspraken die met de klant gemaakt worden geëvalueerd worden.

“We doen nu écht aan welbevinden.”

Ada Morren is verzorgende-IG bij Eureka in Otterlo. Vanaf 2006 werkt Ada bij Icare, eerst ook in de wijk, nu alleen nog in het woonzorgcentrum. Sinds kort verzorgt Ada haar cliënten ook op de ‘regelarme’ manier en daar is ze enthousiast over: “Voorheen waren we heel erg met structuur bezig. Mensen werden uit bed gehaald, gewassen en aangekleed en naar de groep gebracht en ‘s middags herhaalde dit zich nog een keer. Dat waren we zo gewend, maar voor lang niet iedere bewoner van Eureka was dat fijn.”

Het experiment regelarme zorg richt zich erop dat er veel meer gekeken wordt naar de zorgbehoefte van de cliënt en dat kan per zorgmoment verschillen. Ada: “We hebben bijvoorbeeld een cliënt in zorg die zich soms ‘s ochtends helemaal niet goed voelt. De bewoner wil dan liever in bed blijven liggen, dan naar de groep gaan. Nu komen we binnen, kijken hoe de bewoner zich voelt en passen daar de zorg op aan. Dat betekent dat de cliënt soms uit bed gehaald wordt en soms geven we koffie op bed en dan komen we later terug. De bewoner voelt zich daar veel prettiger en rustiger bij.” Op de vraag hoe Ada de nieuwe manier van werken ervaart reageert ze enthousiast: “Ik vind dat we super goed bezig zijn. We kijken nu écht naar de cliënt. Deze manier van werken geeft me een vrij gevoel, mijn werkveld is er breder door geworden.” Ada ervaart dat ze door het werken op de regel-

me manier minder zorg verleent of soms ook op een andere manier. “We stellen doelen in het zorgplan. Dat zijn zorgdoelen, maar ook doelen op het gebied van welbevinden. Bijvoorbeeld laatst bij een cliënt die aangaf graag af en toe even over de gang te willen lopen, maar niet alleen want er is angst om te vallen. Dan kijken we of we dat zelf in kunnen plannen of we regelen dat een vrijwilliger meegaat. We rapporteren ook naar deze doelen.” Ada geeft ook aan dat ze het fijn vindt dat er vanuit Icare echt meegedacht wordt, bijvoorbeeld met het beschikbaar stellen van hulpmiddelen zoals met de medicijndispenser en een aantrekthulp bij steunkousen. “We stellen mensen daardoor in staat om zelfstandiger te zijn en dat is belangrijk. Als verzorgende ben je er nu op een andere manier voor je klant. We verlenen nu niet alleen maar zorg, we doen nu echt aan welbevinden!”

Inspiratie voor de zorg van de toekomst

icare

Experiment Regelarme Instellingen? Waarom, wat en hoe in de praktijk

Een aantal teams in Otterlo-Harskamp-Wekerom, Swifterbant en Dronten zijn sinds begin dit jaar onderdeel van een “experiment” van het ministerie van VWS. Het experiment betekent dat een aantal zorgaanbieders – waarvan Icare er een is – worden uitgedaagd om te laten zien wat voor effect het zou hebben als de zorg kan worden geleverd zonder de regels waaraan we zo gebonden zijn.

Waarom dit experiment

Het uitvoeren van de regels is in de loop van de jaren steeds ingewikkelder geworden. Meer en meer gaan er geluiden op dat het uitvoeren van de regels de zorg niet alleen bemoeilijkt, en onnodig duur maakt, maar het zou zelfs zo kunnen zijn dat die regels maken dat er misschien wel minder goede zorg wordt geleverd. In het experiment wordt er gekeken wat het effect is als je zorg kunt verlenen, zonder dat je bijvoorbeeld rekening hoeft te houden met een indicatie. Is er dan meer zorg nodig, of minder, of anders....

De achterliggende noodzaak

Nederland heeft met een aantal problemen te kampen, die ervoor zorgen dat er veranderingen noodzakelijk zijn om de langdurige zorg voor de toekomst te kunnen blijven bieden.

- Het aantal oudere Nederlanders groeit de komende jaren enorm: de vergrijzing zorgt voor een hele grote groei in de vraag naar zorg.
- Het aantal jongeren dat in de zorg wil werken blijft achter bij de vraag. We hebben meer mensen nodig om zorg te verlenen, maar die zijn er te weinig.

Dat geeft een grote druk op de medewerkers in de zorg.

- De technologische ontwikkeling maakt dat er meer en nieuwe zorgmogelijkheden bestaan, maar al die nieuwe technieken kosten ook geld.
- De financiering: de zorg wordt betaald uit belastinggelden. Door de crisis blijven de inkomens van mensen achter en vallen de belastinginkomsten voor de regering ook niet mee. Dat geeft een grote druk op de uitgaven.

Er is dus een verandering nodig om mensen die in de toekomst zorg nodig hebben, die zorg te kunnen blijven bieden. Het experiment kan ons gaan leren om terug te gaan naar de basis: wat hebben mensen nodig. We gaan op weg van regels en controle naar zorgplan, transparantie en vertrouwen.

Regelarm, en dan

Hoe geef je zorg als er geen regels meer zijn. Hoe doe je dat dan. Daar gaat dit magazine over. De verhalen van de collega’s uit de regelarme teams. Wat hebben die het eerste kwartaal van hun experiment geleerd. Lees mee met hun verhalen, en laat je alvast inspireren. Deze editie van het inspiratiemagazine

In het zorgplan/anamnese is te lezen wat de klant belangrijk vindt en wat voor hem of haar waarde toevoegt en naar welk resultaat de klant toe wil werken.

gaat over de teams in het rayon Veluwe zuid. In de volgende editie zullen de collega’s uit Flevoland hun verhaal doen. De uitkomsten van het experiment zijn er natuurlijk nu nog niet. Maar: al doende leren we met elkaar en zullen we weer kunnen bijdragen aan de kernwaarde van Icare: Steeds Beter!

“Het gesprek met de klant, de kern van onze zorg”

Sinds anderhalf jaar is wijkverpleegkundige Geertrude van der Spek werkzaam bij Icare, bij het team Harskamp – Wekerom – Otterlo. Het regelarm werken waar ze op dat moment mee gestart waren, trok haar erg aan. “Dit is waar we voor zijn opgeleid, bezig zijn met de zorg voor mensen, in plaats van druk zijn met indicatiestelling.”

Bianca van der Vliet loopt als Verzorgende IG al een jaartje langer mee binnen Icare, en kan de verschillen van voor en na het regelarme traject duidelijk herkennen. “Wat voor mij het grootste verschil is, dat ik vroeger bezig was om de beschikbare tijd bij de indicatie te laten aansluiten, en nu ben ik bezig om de tijd bij de afspraken in het zorgplan te laten passen”, aldus Bianca. “Dat is veel beter, want het gaat om wat er nodig is voor de klant, en dat staat in het zorgplan.”

Het zorgplan is een verantwoordelijkheid van Geertrude, de wijkverpleegkundige van het team. Het gesprek met de klant behoort tot de kern van de regelarme zorg. Wat heeft de klant nodig. “Dat is best lastig om vast te stellen”, aldus Geertrude. “Als een klant net in zorg komt, is alles onwennig. Ik ken de klant niet en de klant komt

ook in een nieuwe situatie terecht. Voor de klant is het op dat moment lastig om aan te geven wat er nodig is en wat zij zelf of hun omgeving zouden kunnen doen. Door samen te praten, veel vragen te stellen en vooral ook heel goed te luisteren kun je elkaar leren kennen en kun je samen tot een oplossing komen. De grote valkuil is dat je als zorgverlener heel snel een oplossing aanbiedt. Zo was er een mevrouw die niet meer in staat was om zelf te koken en daarna ook zelf de afwas te doen. Ze had bedacht dat wij de afwas zouden moeten doen. Wij hadden zelf ook een oplossing bedacht. Als ze kant en klaar maaltijden zou gaan afnemen, kon ze zelf de afwas nog wel doen. In het gesprek met de klant bleek hoe graag ze nog zelf kookte en hoe belangrijk dat voor haar was. Van onze oplossing werd ze niet gelukkig, dus ga je op zoek naar andere mogelijkheden, zoals de buren, of opsparen van een afwasje, of om de dag zelf koken.”

Bianca heeft ook diverse voorbeelden. “Mijn ervaring is dat ik veel meer dan eerst de klant bij de zorg betrek. Dat maakt mijn werk ook interessant, want in gedachten ben ik heel vaak bezig om te bedenken wat de klant zelf zou kunnen. Ik kan een huisarts bellen, maar als de klant dat zelf kan, is dat beter. De klant houdt veel meer zijn eigen zelfstandigheid en controle. Bij sommige klanten merk je dat hen dat een voldaan gevoel geeft. Dat geldt natuurlijk niet voor alle situaties of alle klanten, maar het is het uitgangspunt van je handelen. Wat is het beste voor de klant.”

“Omdat het gesprek met de klant zo essentieel is, hebben we ook hulp gevraagd hiervoor”, besluit Geertrude. “Het belangrijkste punt is om goed te luisteren, zodat je het echte probleem van de klant gaat herkennen. Als je aan tafel gaat om te praten, wil je aan de kant van de klant zitten en niet tegenover de klant. Dat geeft de basis om samen aan een oplossing te werken die voor beiden optimaal is. Dat is best lastig, want voor klanten die al heel lang in zorg zijn en die gewend zijn dat we zaken hebben overgenomen, is het gesprek om het anders te gaan doen niet gemakkelijk. Het voelt dan als een verlies van zorg waar ze recht op hebben.”

Dit inspiratiemagazine is tot stand gekomen vanuit de groep “Experiment Regelarme Instellingen” voor vragen of suggesties kun je bij deze groep collega’s terecht. Bonny van Bogaerijen, Ans van Brakel, Herman van Busse, Laura den Hartog, Ellen Meina, Anieta Terpstra, Ria Olthof (projectleider), Audrey van den Berg (redactie)

Met dank aan alle collega’s in Otterlo, de klanten, vrijwilligers en het team Marketing & Communicatie voor de interviews en foto’s.

“Vrijwilliger zijn is vrijwillig maar niet vrijblijvend”

Elly Heiwegen is al 30 jaar vrijwilliger en zij ziet dat er de laatste jaren veel verandert. Eén keer per twee weken is zij actief in Eureka en zij verzorgt vijf keer per jaar de bingo en de bijbehorende prijzen. Het is dankbaar werk en je krijgt zoveel waardering terug van de bewoners en medewerkers.

De medewerkers hebben het steeds drukker en minder tijd voor de mensen. Er worden ook steeds meer mantelzorgtaken van de vrijwilligers gevraagd maar je kan zelf je grens daarin aangeven. Elly zegt: “Ik wil best bijspringen maar vindt wel dat zorgtaken door mensen die daarvoor opgeleid zijn gedaan moet worden. Bewoners helpen met eten vind ik prima maar met ze naar het toilet gaan niet. Stel dat er iets gebeurd dan weet je niet wat je moet doen.” Als Elly vakantie heeft geeft zij dit ruim van te voren aan. Vrijwilliger zijn is vrijwillig maar niet vrijblijvend want er wordt wel op je gerekend.

Gip Broere-Kamsteeg is de oudste vrijwilliger, 70-plusser. Je kunt haar drie keer per week en soms tijdens het uitdelen van de maaltijden in Eureka vinden. Daarnaast is zij actief als voorzitter in de bewonerscommissie en zit ze in de kascommissie. Zij heeft samen met haar man het dorpshuis beheerd en kent heel veel bewoners en andersom. Hierdoor komt zij vaak in gesprek met de bewoners en die vertellen haar alle leuke dingen die ze meegemaakt hebben of zorgen over de toekomst. Ze merkt dat de bewoners ongerust zijn over de politieke ontwikkelingen in de zorg. Hier hebben de vrijwilligers zeker een meerwaarde in om een luisterend oor te zijn. Gip zegt: “Iedereen staat hier voor elkaar klaar. Dat blijkt uit de tijd dat mijn man en ik zelf heel erg ziek geweest zijn. Toen vroegen de medewerkers of ze iets voor ons konden doen omdat wij ook zoveel voor hen en de bewoners doen.”

“Het werk is eigenlijk leuker dan ooit.”

Truus de Bruin is al lange tijd werkzaam in de zorg. Ze werkt nu in Lunteren, Meulunteren om precies te zijn. “Ik ben 27 jaar geleden begonnen met avond- en weekenddiensten in het buitengebied, dan had je maar twee of drie klanten op een avond. Tussendoor stond de naaimachine gewoon op tafel.”

In Lunteren zijn ze nu anderhalf jaar bezig met regelarme zorg. Truus vertelt hoe de nieuwe manier van werken in Lunteren wordt ervaren. “Je merkt dat het een manier van denken is die je je eigen moet maken. De een vindt het makkelijker dan de ander. We zijn er actief mee bezig gegaan, door het regelmatig in o.a. weekstarts en bijeenkomsten te bespreken. Het is natuurlijk ook het idee van het loslaten en regie bij de klant laten waar men aan moet wennen. De een is wat verzorgender ingesteld dan de ander. Toch denk ik dat veel van ons altijd al wel met deze insteek gewerkt hebben. Het verschil is dat je er nu bewuster mee bezig gaat en erin wordt gefaciliteerd. Je maakt ook de klant meer bewust door te vragen: hoe wilt u het zelf? Dat is een verschil met vroeger. We hadden altijd al wel een bepaalde visie die aansloot bij het experiment regelarme zorg, maar nu ga je toch een stapje verder. Veel meer samen met de klant bespreken en toewerken naar het doel de klant onafhankelijker en zelfredzamer te maken. Het werk is eigenlijk leuker dan ooit.”

Truus erkent dat de ene klant de andere niet is. “Sommige ouderen laten de zorg gewoon over zich heen komen, die vinden het wel prima zoals het is. Voor veel is het zorgmoment ook een gezellig contactmoment. Wij zeggen altijd ‘zorg bieden waar nodig’, maar kom er maar eens achter wanneer het echt nodig is. Dat is soms lastig.”

Soms geeft een klant echter heel duidelijk aan welke zorgmomenten wel en niet nodig zijn. Een mooi voorbeeld hiervan is een mevrouw bij wie Truus kwam om ontstane schimmelplekjes na haar wondroos te zalven. “Mevrouw wilde het graag zelf doen en dat kon ook prima. Er moet echter wel goed worden doorgezalfd totdat alle plekjes weg zijn. Daarom heb ik met haar een compromis gesloten: wij kwamen in de ochtend om te zalven en ’s avonds deed ze het zelf. Zo hadden we toch nog een controlemoment, maar we hoefden in plaats van twee keer op een dag nog maar een keer te komen. Dat vond mevrouw heel prettig, want ze is het liefst zelfstandig.”

Inspiratiebron voor collega's

Lammert Verhoef is een HBO-V student die sinds 7 maanden stage loopt in de wijk rond Otterlo. Hij is een voormalige student van de Hogere Hotelschool en weet daardoor wat gastvrijheid en het bevorderen van welbevinden betekent. De klant staat centraal en het zijn de kleine dingen die je voor de klanten kan doen.

Morren bekijken we nog even het zorgdossier. Er staan verschillende doelen in. Niet alleen zorgdoelen, maar ook doelen op het gebied van welbevinden. Ada vertelt: “Mevrouw wil af en toe haar hart eens even luchten en daar nemen we ook de tijd voor. Ze kiest zelf wel uit bij wie ze dat wil doen, maar het is wel belangrijk dat ook dit soort doelen nu in het zorgdossier gerapporteerd staan. Dat gebeurt voorheen niet.”

“Een interview? Ja, dat wil ik wel maar graag voor 14.30 uur want dan word ik verwacht bij de bingo.”

Als we oud geworden zijn

En dat gaat vlugger dan je denkt

Dan zie je voor je 't ogenblik

Dat het één of ander tehuis je wenkt

Je kunt er heel goed wonen

Zo zullen ze praten, dochter en zonen

En je hoeft nergens meer voor te zorgen

Maar in feite word je opgeborg

We willen graag leven

De korte tijd ons nog gegeven

Maar we willen het vrij

Het leven heeft enkel nog zin

Midden in de maatschappij

Tussen jullie in

“Als ik zelf ga afwassen, ben ik nog in beweging”

“Als het half kan, dan doe ik het liever zelf. Ik kan nog veel dingen zelf. Het duurt nu wel wat langer dan voorheen, maar ik heb alle tijd”, vertelt de 92-jarige mevrouw Hendriksen. “Eén keer per week komen ze mij douchen, dan schrobben ze al het vuil eraf”, lacht ze. “De overige dagen red ik mij prima zelf. Ze komen voornamelijk ter controle. Ik hou niet van pottenkijkers.”

Sinds twee jaar krijgt mevrouw Hendriksen uit Lunteren regelmatig zorg. Nadat ze een TIA had gekregen, had ze hulp nodig bij het aankleden. Een tijd later ontwikkelde ze wondroos en schimmel aan de tenen, waardoor ze ook extra zorg nodig had. Maar toen het zwachtelen niet meer hoefde, wilde ze de zelf voor de tenen zelf opbrengen. In haar zorgdossier is de handeling zelf opmerken dan ook verdwenen, met een trotse uitroep dat mevrouw het nu zelf doet.

Mevrouw: “Ik wil zoveel mogelijk zelf doen, maar ik kan niet alles meer.” Gelukkig woont haar dochter dichtbij en kan die af

en toe controleren. Mevrouw Hendriksen heeft wel personenalarmering, die ze af en toe gebruikt. Ze voelt zich nog heel fit. “Wie kan dat nog zeggen op 92-jarige leeftijd? Ik hou niet van betuttelen. Bovendien, als ik zelf ga afwassen duurt het misschien langer, maar dan ben ik tenminste nog in beweging.” Met haar twee rollators, die ze liefkozend Mercedesen noemt, gaat ze graag op bezoek bij haar familie. De meeste familie woont op hetzelfde erf. Mevrouw Hendriksen weet dat ze daarmee gebot heeft. “Ik ga graag bij ze op bezoek, maar ik vind het alleen niet leuk dat ik de helft niet meer kan horen. Maar ik ben niet nieuwsgierig hoor, ik wil gewoon alles weten.” Haar dochter beaamt dit: “Mam wil nog midden in het leven staan.”

De zorg die mevrouw van Icare krijgt vindt ze erg prettig. Ze vertelt over verpleegkundige Truus de Bruin: “We praten veel, maar we hoeven gelukkig niet telkens met de map op tafel om dingen door te nemen.” Dat beaamt ook de verpleegkundige: “Ik lees tussen de regels door hoe we de doelen kunnen bijstellen. Het gaat om samenwerken, samen een doel bereiken, samen de zorg regelen.” Dat bevalt mevrouw Hendriksen prima: “Ik geef ze allemaal een tien!” Truus reageert daarop: “Dat betekent dat er niets meer te verbeteren valt!” Mevrouw Hendriksen haalt haar schouders op. “Jullie zijn allemaal even aardig en doen goed werk. Ouder worden is niet makkelijk, maar ik mag niet mopperen.”

In gesprek over het zorgplan

Wichert Trip is als niveau 5 verpleegkundige actief in Otterlo. “In dat experiment Regelarme zorg gaat het erom dat je op een hele andere manier leert kijken. Je kent dat misschien wel. Dat plaatje waarin je of een gezicht ziet, of een vaas, maar nooit die twee tegelijk. Dat is in ons werk precies ook het geval. Het gaat om de klant en wat zie je dan.”

“Zie je een zorgvraag en ga je meteen over tot het bieden van die zorg? Of ga je met de klant in gesprek om helder te krijgen wat de vraag achter de vraag is, en ook om te horen wat de klant het liefst wil. Wat is voor de klant belangrijk, want alleen in de samenwerking kun je doelen realiseren.

Anamnese, doelen en actie

We gebruiken in Otterlo hetzelfde zorgplan, dezelfde anamnese van Gordon. We brengen een probleem van een klant in kaart, spreken doelen af met de klant en zetten actie in, maar we kijken nu wel met een andere bril. We voeren niet de indicatie uit, we gaan met de klant praten over wat het probleem is waarvoor hij een oplossing zoekt, maar ook over wat hij wil bereiken. Dan gaan

we kijken met de klant wat hij zelf kan, of hoe mantelzorgers kunnen helpen om het doel te bereiken. Ook kunnen we de technologische hulpmiddelen erbij betrekken om een doel te bereiken. Als een klant steunkousen nodig heeft, kan hij met hulpmiddelen dat misschien wel zelf leren. Dit alles kun je eigenlijk alleen maar doen als je er als team echt helemaal 100% zelf achter staat, want alleen als je met z'n allen aan de doelen werkt, kun je de klant helpen om zelf weer dingen te kunnen oppakken.

Toekomst

Dit is een spannende manier van werken, want de vaste kaders vallen weg en het komt aan op je vakkundigheid als zorgverlener. De V&VN heeft de professionele standaarden waarvan je gebruikt maakt. We ho-

pen ook door de samenwerking met Joris Slaets* te gaan leren hoe welzijn kan meehelpen. De wetenschap kan ons helpen om te weten wat we het best kunnen doen om doelen te realiseren om zo de best mogelijke zorg te leveren. Ook is het spannend om het werk dat je gewent bent om te doen, aan de klant over te laten, want misschien hebben we daardoor zelf veel minder werk. Wat dat betreft moeten we erop vertrouwen dat je klanten van vandaag moet helpen om zoveel mogelijk zelf te kunnen doen, om voldoende tijd te hebben voor de klanten van morgen. De klanten van morgen zijn er meer dan van vandaag en ze zullen ook een complexere zorgvraag hebben. Ook voor die klanten willen we er zijn als die onze zorg nodig hebben en dan kan alleen maar als we er klaar voor zijn.”

* Joris Slaets, hoogleeraar ouderengeneeskunde, verbonden aan het UMCG en als adviseur betrokken bij espria.

“Het preventieve aspect van regelarme zorg spreekt me erg aan.”

Josée Lagerweij werkt al heel wat jaren bij Icare: “Eerst als Helpende en later ben ik me gaan bijscholen. Vanaf 2011, na een herindeling, werk ik als Verzorgende IG bij het team in Lunteren – Ederveen”. Ze doet haar werk met veel plezier en toewijding.

Het principe achter Regelarme zorg draagt Josée een warm hart toe: “Het breder kijken en inschakelen van andere disciplines om een klant sneller uit zorg te krijgen, vind ik geweldig. Maar voordat we Regelarm gingen werken deed ik dat eigenlijk ook al”, voegt ze er lachend aan toe. “Ik vind het gewoon heel belangrijk dat mensen, als het even kan, zo zelfstandig mogelijk kunnen zijn.” Daarbij ziet Josée het contact met mantelzorgers en familieleden ook echt als een onderdeel van haar werk: “Voor je het weet is er onduidelijkheid tussen de klant en de familie of wil de familie graag iets doen wat ik doe. Communicatie is dan echt heel belangrijk. Zo hebben we bijvoorbeeld een mevrouw in

de zorg die samen woont met haar zuster. Die zus neemt als vanzelf veel zorgtaken op zich, maar is zelf ook niet meer de jongste. Als thuiszorg willen wij natuurlijk niet dat zij overbelast wordt en daarom stemmen we goed met haar af om de juiste balans te vinden. Daar heeft uiteindelijk iedereen baat bij. Wij leveren niet te veel zorg, de zus wordt niet overbelast en onze klant kan rekenen op voldoende zorg.” Voor de toekomst ziet Josée dat preventie steeds belangrijker gaat worden in de thuiszorg: “Ik vind het heel mooi dat preventie ook zo’n belangrijke plek inneemt in de zorgvisie van Icare. Daar ligt echt een groot stuk voor ons en regelarme zorg helpt daarbij. Als zorgverlener weet je heel veel

van de mensen. Tussen het verlenen van de zorg door is het heel belangrijk dat je goed kijkt naar hoe de klant zich voelt. Daar probeer ik op in te spelen. Als iemand zich goed voelt en weerbaar is, kan hij ook meer aan. Ik vind het echt geweldig als ik bij iemand thuis kom en die heeft zich weer deels zelf gewassen. Dan denk ik: Dat hebben we als team samen met de klant bereikt!” Graag wil Josée nog wel iets benadrukken: “Regelarme zorg is echt nodig, maar het moet wel verantwoord zijn. In het belang van de klant én de klant moet het aankunnen. Communicatie is daarbij echt heel belangrijk.”

In het zorgplan is te lezen dat er gesproken is over:
- omgevingsfactoren, waaronder hoe optimaal gebruik gemaakt kan worden van de eigen mogelijkheden van de klant en zijn omgeving (partner,

mantelzorger, anderen niet zijnde zorgteams)
- psychosociaal, waaronder aandacht voor eenzaamheid
- fysiologisch
- gezondheidsgedrag

“Ik ben heel tevreden over de zusters van Icare!”

Bij binnenkomst in het appartement van mevrouw Verbeek valt meteen de schildersezal in de hoek van de kamer op. “Vorig jaar ben ik begonnen met schilderen. Van de kinderen had ik een dag schilderles gekregen en ik ben daarna zelf verder gegaan. Inmiddels heb ik al een hele collectie gemaakt. Er hangen ook schilderijen van mij op de gang van Eureka.”

Aan tafel zit mevrouw M.F. Verbeek (83), een sterke dame die weet wat ze wil. “Ik ben niet makkelijk hoor, maar de zusters hier luisteren gelukkig goed,” zegt ze lachend. Mevrouw Verbeek is in Maarsbergen geboren en woonde als laatste zelfstandig in Barneveld. “Ik heb reuma en daardoor veel problemen met mijn heup. Die schoot steeds uit de kom en daarom was het beter om in een verzorgingshuis te gaan wonen. Ik was toen nog maar 68 en ben bij meerdere huizen wezen kijken. Uiteindelijk ben ik in Eureka terecht gekomen en daar woon ik nu alweer 12 jaar.” Het bevalt mevrouw prima in het Otterlose huis. “Ik heb een mooie ruime kamer en er wordt goed voor me

gezorgd. ’s Ochtends helpen ze me met uit bed halen, ze druppelen mijn ogen en ik krijg een ontbijtje. Daarna ga ik altijd even lekker in de stoel zitten onder een deken. Rond half 10 komen de zusters dan om me te wassen en aan te kleden. Daarna doen we nog wat oefeningen.” Mevrouw Verbeek gaat 3 keer in de week naar de dagbestedingsgroep toe. “Helaas heb ik het sjoelen en handwerken op de donderdag af moeten zeggen, want vanwege mijn reuma heb ik veel pijn en moet ik het van de dokter rustiger aan gaan doen.” Mevrouw Verbeek is erg tevreden over de zorg die Icare in Eureka levert. Samen met verzorgende Ada

In het zorgplan is te lezen of met de klant besproken is hoe optimaal gebruik gemaakt kan worden van de eigen mogelijkheden van de klant

en zijn omgeving (partner, mantelzorger, anderen niet zijnde zorgteams).